

Tillid til sine egne Meninger i Modfætning til den, som forstandige og sagkyndige Folk have. Det er muligt, at jeg har for meget af den første, og det er ikke umuligt, at det ærede Medlem har for meget af den sidste. I ethvert Tilfælde bytter jeg ikke med det ærede Medlem. Det ærede Medlem mente, at det var urigtigt at indføre Jæneeden igjen. Jeg maa tilstaa, at jeg tillægger ikke dette Spørgsmaal nogen videre stor Bægt, skjøndt jeg anser det for rigtigt at gjøre det. Denne høitidelige Akt, hvorved unge Menneſter indvies til Fæderlandets Forsvar, gjør altid et godt Indtryk. Saalænge man fører sin Jæne med sig i Kampen, og saalænge at den skal være det Symbol, hvorom Soldaterne skulle samle sig, saa er det rigtigt at gjøre de Unge Indvielse under Jænen saa smukt som mulig. Men naar det ærede Medlem ansøgte, at det var dobbelt urigtigt at indføre Jæneeden af den Grund, at vi Alle ere danste, og ikke ere saa uheldig stillede som for Exempel Østerrig, der har alle mulige og umulige Folkeslag under sig, medens vi ere lutter Danste, saa spørger jeg det ærede Medlem, om han er ganſke sikker derpaa. Jeg skulde mene, at dersom der kommer en Fremmed ind i Landet førend Værnepligtsalderen, saa bliver han, naar han opnaar denne, udfreven ved Sessjonen, enten han saa er tydsk eller spænsk eller kineser, og saa mener jeg, at det af den Grund kan være ret heldigt, at han, som ikke er knyttet til Landet paa den stærke Maade som vi Andre ved Jødelen, sit at vide, at han er knyttet til Landets Forsvar ligesom alle Landets Børn ved Jæneeden. Jeg lægger, som sagt, ikke videre Bægt paa dette Spørgsmaal — jeg vil ganſke henſtille til det ærede Medlems Overveielſe, om han ikke er gaaet for vidt i sine rigorøse Betragtninger over denne Sag. — Til Slutning skal jeg henvende et Par Ord til den høitærede Krigsminister. Den ærede Minister mente, at det var urigtigt af mig, som jeg havde gjort, at tage min Mening fangen ligeoverfor den Kommission, som den ærede Minister havde nedſat. Det kan være, at den ærede Minister mener dette, men jeg ſætter nu Kommissionen ſaa høit, at jeg tror, at det er rigtigt, hvad jeg har gjort. Naar man har en ſelvſtændig Mening, ſaa er det fuldkommen rigtigt, at man ikke ſkal lade ſig ſkille af med denne Mening, fordi en ſaa udmærket ſammenſat Kommission erklærer ſig derimod, deri har den ærede Minister Ret; men han ſeiler, naar han tror, at jeg har opgivet min Mening; det har jeg aldeles ikke, jeg faſtholder den beſtent og vil beſtændig faſtholde den trods alle mulige Kommissioner. Men Et er at faſtholde ſin Menings Rigtighed, og et Andet er at være ſaa indbildſk, at man, naar Folk ſom de, der have ſiddet i denne Kommission og ſom have langt større Erfaring i denne Retning end jeg, erklære Noget for godt, rigtigt og brugbart, da at tro, at Ens egen Mening ſkulde være den ene rigtige. Naar den ærede Mi-

niſter var utilfreds med min Uſamſtemning med Hærløvsforlaget, hvad jeg iøvrigt ikke ſynes, at den ærede Miniſter havde ſaa overordentlig stor Grund til, ſaa var han ſaameget mere glad ved min Overenſtemmeſe med hans Forſvarsplan. Men naar jeg havde udtalt, at det havde været mig en glædelig Overraſtſeſe at ſe, at den ærede Miniſters og min Mening ſaldt ſaameget ſammen, ſaa mente den ærede Miniſter, at Overraſtſeſen var paa hans Side og anførte ſom Grund dertil, at jeg i Forſvarskommiſſionen hele Tiden arbejdede paa ſaavidt muligt at komme til en Form af Forſvaret, hvorunder man kunde forſvare den ſtørſt mulige Del af Landet, medens Miniſteren ſtillede Kjøbenhavnſ Forſvar i første Række. Nu mente den ærede Miniſter, at jeg ſkulde have forandret min Stilling. Det har jeg ſlet ikke; det er min Mening endnu, at man ſkal ſøge at forſvare ſaa stor en Del af Landet ſom muligt, og det er ogſaa den ærede Miniſters Mening. Det forekommer mig, at det er den ærede Miniſter, der er gaaet noget mere udenfor Kjøbenhavn og gaaet til Sjællands, eventuelt Fyns og Syllands Forſvar, medens jeg har beholdt min tidligere Stilling, nemlig at forſvare ſaa meget af Landet ſom muligt, ikke at koncentrere Forſvaret i Kjøbenhavn, men kun beholde Kjøbenhavn ſom en Nebuit, man i paakommende Tilfælde var nødt til at have, for at Hæren kunde trække ſig tilbage til den, naar den havde tabt Slaget i aaben Mark. Jeg ſer ikke, der er nogen Forandring i den Stilling; men dersom den ærede Miniſter vil være overraſtet, har jeg naturligviſ ikke Noget derimod, ſaa er det en gjensidig behagelig Overraſtſeſe. — Der er et Par Medlemmer her, det ærede Medlem fra Færøerne (Bærenſen) og det ærede Medlem fra Sylland her ligeoverfor (Thorup), der ere optraadte, ſom det forekommer mig, temmelig ſkarpt med en Misbilligheſe af den Maade, hvorpaa den ærede Miniſter havde fundet det rigtigt at affærdige de militære Medlemmer. Det ærede Medlem fra Færøerne gif ſaavidt, at han mente, det vilde føre til, at de mititere Medlemmer, ſom vare i Tjeneften, for Fremtiden ikke kunde deltage i Diskuſſionen. Jeg ſkal dertil bemærke, at jeg tror, at den Frugt, der blev udtalt af det ærede Medlem for Færøerne, er aldeles ugrundet. Jeg tror ogſaa, jeg tør udtale det for det ærede Medlem for Nanders Amts 2den Valgkreds (N. P. Senſens), men idetmindſte for mit Vedkommende tør jeg udtale, at, hvorledes end den ærede Miniſter maatte behage at optræde ligeoverfor os, og hvad Maade han maatte finde det rigtigt og paſſende at behandle os paa i denne Sal, ſkal det idetmindſte for mit Vedkommende aldrig forhindre mig i at gjøre min konſtitutionelle Pligt og gøre det konſtitutionelle Anſvar, jeg har overfor mine Vælgere, ogſaa ud i Diskuſſionen.